

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Romana Fremra a soudců Mgr. Jana Podaného a Mgr. Terezy Zvolánkové ve věci

žalobce: [Jméno žalobce], narozený [Datum narození žalobce] bytem [Adresa žalobce]
zastoupený advokátkou [Jméno advokátky] sídlem [Adresa advokátky]

proti

žalované: [Jméno žalované], narozená [Datum narození žalované] bytem
[Adresa žalované] zastoupená advokátem [Jméno advokáta] sídlem
[Adresa advokáta]

o ochranu osobnosti

o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Kolíně č.j. 11 C 36/2024-328 ze dne 9.9.2025, ve znění opravného usnesení č.j. 11 C 36/2024-347 ze dne 11.12.2025

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se potvrzuje.

II. Žalobce je povinen zaplatit žalované náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 13 431 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalované.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně č.j. 11 C 36/2024-328 ze dne 9.9.2025, ve znění opravného usnesení č.j. 11 C 36/2024-347 ze dne 11.12.2025 (dále jen „rozsudek soudu prvního stupně“) byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce domáhal, aby žalované bylo uloženo odstranit článek s názvem „Pracovní podmínky v redakci [Anonymizováno]: Aktivismus, bossing i harašení“, uveřejněný dne 16.11.2022, z webových stránek

Investigativního magazínu dostupných na [\[Anonymizováno\]](#), odeslat žalobci doporučeným dopisem omluvu vymezeného znění za konkrétní difamační tvrzení v tomto článku uvedená a omluvu téhož znění zveřejnit na webových stránkách Investigativního magazínu a na svých oficiálních profilech na sociálních sítích Facebook a X po dobu nejméně tří měsíců, jakož i zaplatit žalobci částku 100 000 Kč jako přiměřené zadostiučinění (výrok I.). Dále bylo rozhodnuto, že žalobce je povinen nahradit žalované náklady řízení ve výši 110 058,53 Kč k rukám jejího právního zástupce (výrok II.) a zaplatit České republice náhradu nákladů řízení vynaložených na svědečné ve výši 1 884,82 Kč na účet soudu prvního stupně (výrok III.).

2. Soud prvního stupně zjistil z obsahu článku žalované, že článek byl zveřejněn dne 16.11.2022 a že žalovaná v něm zpětně popisovala události týkající se její práce reportérky a dramaturgyně v redakci [\[Anonymizováno\]](#). Článek vedle konkrétní reportáže o vyvádění a prodeji pozemků v Lysolajích obsahoval širší popis dlouhodobě vypjatých vztahů v redakci, bossingu, šikany a umlčování či zesměšňování redaktorů. Sporná pasáž byla součástí zveřejněné komunikace žalované s kolegyní, v níž žalovaná odpovídala na otázku, zda i ji žalobce obtěžoval. V článku zazněla ve vztahu k žalobci zejména tvrzení, že to na žalovanou mnohokrát zkusil, že „zamknul kancl, když jsem psala scénář, strčil mou ruku mezi nohy“, že chtěl, abych „zamňoukala“, než mi schválí scénář, „sahání na prdel, normálka“, a že po vyhrané novinářské ceně měl žalované u baru říci: „Ty si myslíš, že jsi hvězda? Jsi jen kýbl hoven“. O tomto článku ostatně nebyl mezi stranami spor, sporné zůstalo, zda jsou tato tvrzení pravdivá. Žalobce totiž tvrdil, že jde o skutková tvrzení, která jsou zcela nepravdivá, že se žádného z popsaných jednání nedopustil, a že zveřejnění takového tvrzení závažně zasáhlo jeho osobnostní práva, zejména profesní čest, vážnost, dobrou pověst a rodinný život.

3. Soud prvního stupně provedl rozsáhlé dokazování zejména výslechem svědků, jednotlivé výpovědi podrobně rozebral a porovnal s výpovědí žalované potvrzující sdělení uvedená v článku. Z výpovědi [\[jméno FO\]](#) vzal soud prvního stupně mimo jiné za prokázané, že byl přítomen situaci, při níž žalovaná oslovila žalobce „brouku“ a žalobce jí odpověděl ve smyslu „kotě, tak zamňoukej a třeba ti to pomůže dokončit reportáž“, což ale svědek vnímal jako nadsázku. Z výpovědi [\[jméno FO\]](#) vyplynulo, že měla sama zkušenost s chováním žalobce se sexuálním podtextem, včetně nevhodných doteků (hlazení po vlasech a po zádech), ale nebylo to ve vyšší míře obtěžující, všichni ale věděli, že je „na ženské“ a že má občas problém kontrolovat své chování. Žalovaná se jí svěřila se sexuálním obtěžováním (narážky i doteky) a urážkami v redakci ze strany žalobce a že jí sdělila i to, že jí žalobce u baru po získání ceny nazval „kýblem hoven“. Z výpovědi [\[jméno FO\]](#) soud prvního stupně zjistil, že svědkyně sama popsala konkrétní situace nevhodného fyzického jednání žalobce vůči ní, včetně překvapivého promnutí prsou při setkání v [\[Anonymizováno\]](#), nebo výzvy ve střížně, aby si sedla na jeho koleno, spojené s hlazením po zadku a poznámkou „hačí“. Svědkyně popsala i nevhodné komentáře žalobce k jejímu oblečení („upnuté tričko“, „domina“) a uvedla, že se jí žalovaná svěřila s tím, že po ní žalobce chtěl, aby mňoukala. [\[jméno FO\]](#) popsala, že jí žalobce při příchodu do kanceláře několikrát sahal vzadu na krk a ptal se, jak se má, nebo jí opakovaně plácnul přes zadek a ona se proti tomu ohradila. Více kolegyně z redakce se jí svěřilo s tím, že mají problém s chováním žalobce typu harašení a nevhodných poznámek na jejich vzhled, oblečení a podobně, a nevěděly, jak to mají žalobci říct, aby se nenaštval a nekřičel na ně. Svědkyně byla svědkem konfliktních situací, kdy žalobce křičel nevhodná slova a dotýčnou osobu ponižoval. Svědkyni samotné např. do telefonu říkal, že je „kráva“ a že nic neumí. Z výpovědi [\[jméno FO\]](#) soud prvního stupně zjistil, že žalovaná se jí

svěřila s nevhodnými doteky, saháním pod sukni, nevhodnými poznámkami (o „šukání na střížně“) a s historkou o mňoukání (nebo „něco nebude“); svědkyně sama popsala atmosféru ponižování, strachu a šikany v redakci (např. sdělení žalobce, že reportáž je „sračka“). I jí žalobce v telefonickém rozhovoru řekl, že „by si potřebovala pořádně zašukat.“ Z výpovědi [jméno FO] soud prvního stupně vyšel v tom směru, že žalobce se vůči žalované choval někdy normálně a jindy „za hranou“, že svědkyně byla sama svědkem jeho narážek se sexuálním podtextem, nevyžádaných dotyků typu plácnutí přes zadek a narážek na vzhled, a že v kanceláři [Anonymizováno] proběhla mezi žalobcem a žalovanou komunikace s narážkou na mňoukání. Svědkyně popsala též vlastní zkušenost s hnětením paží, dotazy žalobce na její sexuální život, i jeho poznámku, „že by si zašukal, jestli by si taky nezašukala“ atd. Popsala i toxické pracovní prostředí a zneužívání pozice nadřízeného. Další svědci, [jméno FO] a [jméno FO], potvrzovali vulgární, ponižující nebo stresující způsob vedení redakce ze strany žalobce, [jméno FO] např. potvrdil nadávání žalované „do píč“, šlo o běžný výraz žalobce, [jméno FO] potvrdil příliš explicitní narážky se sexuálním podtextem, jinak ale neměli poznatky ke sporné pasáži článku (mňoukání, doteky apod.). Svědek Šámal jako nadřízený žalobce popřel poznatky o stížnostech na žalobce, nic si nevybavil.

[právnícká osoba] důkazu byl přehrán i videozáznam pořadu „Jak se tvoří [Anonymizováno]“. Pořad dokumentuje dva dny práce žalobce jako dramaturga [Anonymizováno] a přibližuje konkrétní kroky od úprav scénáře, přes natáčení, stříhání až po konečnou konzultaci s ostatními pracovníky. Videozáznam neobsahuje skutečnosti podstatné pro řízení, nicméně v začátku videozáznamu je zachycen krátký rozhovor mezi žalobcem a žalovanou, kdy žalovaná říká: „namaluju se, abys na mě byl hodnej ve střížně“ a žalobce odpovídá: „když neuděláš mňau, těžko budu hodnej ve střížně.“

5. Ze zprávy komise České televize (dále též jen „ČT“) ze dne 22.12.2022 a s ní spojené výpovědi svědkyně [Anonymizováno] (členky komise) soud prvního stupně dále zjistil, že komise byla ustanovena generálním ředitelem ČT k prošetření podnětu [jméno FO] ze dne 22.11.2022 týkajícího se tvrzeného nevhodného chování žalobce vůči ženám. Komise vyslechla 29 osob, včetně žalobce, a to stávající i bývalé zaměstnance a externí spolupracovníky redakce reportážní publicistiky, anonymně. Žalovanou komise záměrně nevyslechla, neboť šetření nebylo reakcí na její článek. Komise dospěla k závěru, že „žalobce se s největší pravděpodobností dopouštěl nevyžádaných dotyků vůči ženám, nežádoucího hodnocení vzhledu žen, nevhodných poznámek se sexuálním podtextem, nevhodných sexuálních návrhů a verbálního ponižování mužů i žen.“ Soud prvního stupně vycházel z toho, že žádné výhrady k chování žalobce nemělo čtrnáct oslovených osob, osm osob popsalo osobní zkušenost alespoň s jedním typem nežádoucího chování žalobce a dalších pět osob uvedlo, že se jim některé poškozené osoby s určitou zkušeností svěřovaly. Komise nezjistila okolnosti svědčící o spáchání trestného činu. Ve vztahu ke konkrétnímu tvrzení o uzamčené kanceláři a vložení ruky žalované mezi nohy nebyla dle zprávy komise k dispozici osoba, která by byla přímým svědkem takového incidentu nebo již by se žalovaná právě s touto konkrétní zkušeností svěřila. Současně však některé osoby potvrdily, že žalovaná patřila mezi ženy, které žalobce plácal po zadku, jiným se svěřovala, že „to na ni zkoušel“ nebo že se k ní ve střížně nevhodně choval, a z více výpovědí vyplynulo, že žalobce na pracovišti běžně sahal ženám na pozadí nebo je s oblibou hladil zezadu po krku. Téměř všichni se shodli, že v práci žalobce na spolupracovníky křičí, že je to jeho styl řízení, a opakovaně rovněž zaznělo, že jedná s lidmi z pozice síly. Zpráva obsahuje příklady urážek ze strany žalobce, které opakovaně používal vůči osobám (především ve střížně), kdy například žalovanou urážel

výrazem „seš píča“. Jedna z osob potvrdila, že žalobce žalované po vyhrané novinářské ceně řekl, „že je kýbl hoven“. Svědkyně [Anonymizováno] neměla pocit, že došlo k nějakému společnému postupu slyšených osob vůči žalobci. Některé skutečnosti z výpovědi slyšených osob potvrdila později jiná osoba a navzájem se neznaly, nebo spolu v té době nepracovaly a poté ani nekomunikovaly. Některé slyšené osoby uvedly, že jsou kamarádi a přátelé, a že skutečnosti spolu přirozeně sdílí na pracovišti. Učiněné závěry komise však nevyplynuly z výpovědí všech osob jednoznačně, svědkyně si vybavila asi polovinu slyšených osob, které nezaznamenaly žádné nevhodné chování žalobce, případně uvedly, že se jedná o specifické prostředí, takže při popisu uvedly některou situaci stejně, respektive podobně a nevnímaly ji negativně. Ve vztahu k žalované se některé slyšené osoby vyjadřovaly tak, že se nechová důvěryhodně z hlediska jejich zveřejněných článků po odchodu z ČT, ale i tyto osoby zmiňovaly, že obsah článku zveřejněného [Anonymizováno] je poměrně výstižný.

6. Soud prvního stupně proto uzavřel, že žalovaná prokázala podstatnou část vytýkaných tvrzení uvedených v článku. Za prokázané považoval zejména to, že žalobce se v pracovním prostředí opakovaně dopouštěl sexistického chování vůči žalované v podobě doteků, například plácnutí přes zadek, flirtujících poznámek, výzvy k mňoukání se zjevně nevhodným podtextem, poznámek se sexuálním podtextem a hrubých urážek. Výpovědi svědků a obsah zprávy komise ČT podle soudu prvního stupně vytvořily ucelený řetězec popisovaných událostí, které do sebe zapadaly a postačovaly k závěru, že tvrzení žalované byla v podstatných ohledech pravdivá.

7. Soud prvního stupně zamítl další důkazní návrhy žalobce i žalované, mimo jiné další svědecké výslechy, výslech žalobce a řadu listinných důkazů, neboť je považoval „dílem za nedůvodné a dílem za nadbytečné“ s ohledem na rozsah již provedeného dokazování. Z hlediska právního posouzení citoval § 81 odst. 1 a 2, § 2956 a § 2951 odst. 2 občanského zákoníku, jakož i judikaturu Nejvyššího soudu k rozlišování skutkových tvrzení a hodnotících soudů, zejména usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1174/2007, publikované pod č. 29/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

8. Ve vztahu k tvrzení o chování žalobce v uzamčené kanceláři a vložení ruky žalované mezi jeho nohy soud prvního stupně uvedl, že žalovaná k němu vypověděla jako účastnice řízení, avšak jiným důkazem podpořeno nebylo. Soud prvního stupně proto dovodil, že toto chování není prokázáno bez pochybností, neboť výpověď žalované byla ovlivněna jejím zájmem na výsledku řízení. Přesto žalobu zamítl i v tomto rozsahu s odkazem na § 8 občanského zákoníku, neboť z provedeného dokazování podle něj vyplynulo, že žalobce dlouhodobě zneužíval postavení vedoucího zaměstnance mimo jiné k sexistickému jednání vůči spolupracovnicím, a poskytnutí ochrany vůči tomuto dílčímu tvrzení by podle soudu představovalo ochranu nepoctivého jednání. Byl to totiž žalobce, kdo v postavení vedoucího zaměstnance vnesl na pracoviště účastníků řízení narážky se zjevným sexuálním podtextem a učinil z obtěžování spolupracovnic pravidlo, které snášely jen proto, aby si udržely práci v redakci a z téhož důvodu o něm mlčely.

9. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal včasné odvolání žalobce, a to v celém rozsahu. V obsáhlém odvolání především namítal, že soud prvního stupně neujasnil předmět sporu. Podle něj se řízení nemělo vést o obecné atmosféře v redakci [Anonymizováno], o bossingu nebo o dalších tvrzených projevech nevhodného chování, nýbrž o konkrétní sporné pasáži článku žalované. Tvrdil, že soud připustil rozsáhlé dokazování k obecnému hodnocení jeho osoby a pracovního stylu, a tím fakticky

pominul otázku, zda se skutečně staly konkrétní události, že měl žalovanou zamknout v kanceláři, vložit její ruku mezi své nohy, nutit ji k mňoukání, sahat jí na pozadí a označit ji za „kýbl hoven“. Dále uváděl, že soud provedl řadu svědeckých výpovědí navržených žalovanou, aniž bylo předem zřejmé, k jakým konkrétním skutečnostem mají směřovat, zatímco důkazy navržené žalobcem k vyvrácení či zpochybnění těchto výpovědí zamítl. Poukazoval zejména na neprovedení výslechu jeho manželky, dalších pracovníků ČT, např. [jméno FO] a dalších osob, jakož i na neprovedení listinných důkazů, komunikace se svědky, komunikace s žalovanou, dále petice na jeho podporu, podkladů z jiných řízení a dalších důkazů, které podle něj mohly prokázat rozpory ve výpovědích svědků a jejich motivaci, takže rozsudek je podle žalobce nepřezkoumatelný.

10. Zkritizoval dále postup soudu prvního stupně v tom směru, že neprovedl výslech samotného žalobce, který tak neměl prostor se k provedeným důkazům vyjádřit a představit svou skutkovou verzi a vysvětlit i určitou míru neformálního chování (dotek na rameni, pohlazení po vlasech), které však nemělo sexuální podtext. Soud prvního stupně tak zkrátil žalobce na jeho procesních právech, porušil zásadu rovnosti zbraní, vytvořil si názor již na počátku řízení, přičemž vůči žalobci vystupoval neadekvátně přísným až káravým způsobem, zatímco vůči žalované žádné výtky neměl, což posiluje „pochybnost žalobce o nestrannosti“ soudce prvního stupně. Soud prvního stupně také podle žalobce nepřesně protokoloval výpověď žalobkyně, stejně jako výpovědi svědků.

11. Žalobce rovněž namítal, že soud prvního stupně nadhodnotil nepřímé důkazy a zprostředkované výpovědi. Podle žalobce řada svědků nevypovídala o tom, co sama viděla nebo slyšela, nýbrž jen o tom, co se v redakci říkalo nebo co jim měla sdělit žalovaná. Konkrétně zpochybňoval závěry vyvozené z výpovědí [jméno FO], [jméno FO], [jméno FO], [jméno FO], [jméno FO] a dalších svědků. Zdůrazňoval časový odstup, neurčitost popisovaných událostí, absenci časového a místního zařazení, osobní konflikty některých svědků se žalobcem a údajné rozpory s komunikací, již si žalobce uchoval. Navrhoval výslechy dalších svědků, kteří mohli některé údaje z realizovaných výpovědí zpochybnit, tyto důkazy však soud prvního stupně neprovedl. Zdůrazňoval také prověřování trestního oznámení pro podezření ze sexuálního obtěžování a šikany na pracovišti, což policie odložila. Z toho dovozoval, že žalovaná neunesla důkazní břemeno k pravdivosti svých tvrzení.

12. Žalobce dále zpochybňoval zprávu komise ČT. Namítal, že šlo o interní neveřejný dokument, jehož původ ve spise a autenticita podle něj nejsou zcela zřejmé, že komise pouze zaznamenávala anonymní výpovědi, jejichž pravdivost neověřovala, že jména slyšených osob nebyla žalobci sdělena a že žalobce neměl možnost se s konkrétními obviněními konfrontovat či předložit důkazy na svou obranu. Zdůrazňoval, že přibližně polovina slyšených osob nevhodné chování žalobce nepotvrdila a že komise nedospěla k závěru o spáchání trestného činu. Zpochybňoval také věrohodnost žalované, která podle žalobce nebyla schopna přesně a věrohodně popsat jednotlivé události, které by si pro jejich vážnost pamatovat měla a mohla, popř. by proti takovému chování tehdy brojila, pokud by jí působilo újmu. Ve skutečnosti podle žalobce vychází najevo, že se stal obětí spiknutí určitých osob v politice a v ČT, které se tak snaží žalobce a dalších osob z ČT zbavit.

13. Samostatně žalobce brojil proti závěru soudu prvního stupně, že i v rozsahu neprokázaného tvrzení o uzamčení kanceláři a vložení ruky žalované mezi nohy je třeba žalobu zamítnout s odkazem na § 8 občanského zákoníku. Podle žalobce nelze osobu zbavit práva na ochranu osobnosti proti nepravdivému skutkovému tvrzení jen proto, že

se měla dopustit jiného nevhodného jednání. Tvrdil, že soud prvního stupně touto úvahou nahradil chybějící důkaz pravdivosti nejzávažnější části článku a fakticky legalizoval šíření neprokázaného obvinění ze sexuálního jednání. Namítal též, že soud prvního stupně nesprávně pominul závažnost dopadu zveřejnění článku na jeho profesní život, odchod z České televize, veřejnou pověst a rodinný život. Akcentoval své dosavadní pracovní výsledky, kvalitu pořadu [\[Anonymizováno\]](#) a obtížnost investigativní žurnalistiky. Proto navrhl zrušení rozsudku a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

14. Žalovaná ve vyjádření k odvolání navrhla potvrzení rozsudku soudu prvního stupně. Uvedla, že odvolání žalobce je založeno na pouhé polemice se skutkovými závěry soudu prvního stupně a na snaze nahradit hodnocení důkazů vlastním výkladem. Zdůraznila, že žalobce nepředkládá žádné nové skutečnosti ani důkazy způsobilé zpochybnit skutkový stav zjištěný soudem prvního stupně, ale jen opakuje argumentaci uplatněnou již v řízení před soudem prvního stupně. Za neopodstatněné považuje žalovaná i výtky žalobce vůči nestrannosti soudu, pokud jsou založeny na subjektivních pocitech žalobce a na jeho nesouhlasu s výsledkem řízení.

15. Podle žalované soud prvního stupně provedl rozsáhlé dokazování, včetně výslechů svědků z prostředí redakce [\[Anonymizováno\]](#), listinných důkazů, článku žalované a zprávy komise ČT, a z těchto důkazů učinil logické a vnitřně konzistentní závěry. Zamítnutí dalších důkazních návrhů bylo podle žalované legitimním postupem podle § 120 odst. 1 o.s.ř., neboť další dokazování by již bylo nadbytečné. Žalovaná dále zdůraznila, že článek neobsahoval smyšlený příběh, nýbrž popsal reálné pracovní zkušenosti a dlouhodobě toxickou atmosféru v redakci, zejména vůči ženám. Tvzení o mňoukání podle žalované nebylo výmyslem, výrok o hrubé urážce u baru nebyl vyvrácen, naopak, skutkový základ článku byl potvrzen řadou důkazů. Podle žalované soud prvního stupně správně přihlédl i k tomu, že jako dlouholetý šéfredaktor významného investigativního pořadu byl žalobce osobou veřejně činnou, která musí strpět zvýšenou míru veřejné kontroly a kritiky, zejména pokud se tato kritika týká jeho chování na pracovišti a výkonu manažerské pravomoci.

16. Krajský soud v Praze jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou a proti rozhodnutí, proti němuž je odvolání přípustné, přezkoumal v rozsahu podaného odvolání rozsudek soudu prvního stupně i řízení, které jeho vydání předcházelo, podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

17. Odvolací soud především neshledal v řízení před soudem prvního stupně takovou procesní vadu, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a neshledává ani jiné zásadní pochybení odůvodňující zrušení rozsudku soudu prvního stupně, jak žalobce požadoval. Žalobce ve skutečnosti jen sprádá vše, čím by věcně nevyhovující rozsudek soudu prvního stupně mohl odstranit.

18. Nedůvodná je především námitka podjatosti. Žalobce neuvádí žádnou konkrétní mimoprocesní okolnost, z níž by bylo možné objektivně dovodit pochybnost o nepodjatosti rozhodující soudkyně, o jejím poměru k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům (viz § 14 odst. 1 o.s.ř.). Subjektivní dojmy žalobce vyplývající jen z toho, jak se soudkyně na účastníky v jednací síni přísně dívá, zda a koho podle okolností usměrňuje, jaké důkazy provádí, popř. neprovádí, či jak přesně klade otázky a protokoluje, žádnou podjatost nezakládají (viz též § 14 odst. 4 o.s.ř.). K chování žalobce v jednací síni považuje

odvolací soud za nutné připomenout, že sebeovládací schopnost žalobce je natolik oslabena, že opustil jednací síň v průběhu vyhlášení rozhodnutí odvolacího soudu, aniž by vyslechl celé odůvodnění. Jakkoli jde o právo účastníka, jeho výkon je také signifikantní.

19. V každém případě, ze způsobu vedení jednání soudem prvního stupně, jak je zachycen v protokolech a ve zvukových záznamech jednání, které poskytují přesný obraz o průběhu jednání, nelze podle názoru odvolacího soudu dovodit jakékoli objektivní důvody pochybovat o nepodjatosti soudkyně soudu prvního stupně. Kritika žalobce vůči soudu prvního stupně vychází z toho, že soud neprovedl jím navržené důkazy, a z toho, že nepřisvědčil jeho skutkové verzi. Takové námitky jsou ale podkladem pro odvolací přezkum správnosti procesního postupu nebo hodnocení důkazů (viz níže), nikoli pro závěr, že rozhodovala vyloučená soudkyně, i kdyby postup soudu prvního stupně byl podle názoru odvolacího soudu nedostatečný či dokonce nesprávný (viz odvolací důvody podle § 205 odst. 2 písm. b), d) a e) o.s.ř. ve spojení s § 213 o.s.ř. oproti § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř.).

20. Odvolací soud nepovažuje za opodstatněnou ani námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku soudu prvního stupně. Nepřezkoumatelnost rozsudku může být dána tím, že není srozumitelné, jak soud prvního stupně vlastně rozhodl, nebo nejsou srozumitelné, popř. zcela chybějí, důvody takového rozhodnutí (proč tak rozhodl), popř. rozhodnutí trpí více uvedenými vadami. V daném případě ale z napadeného rozsudku jasně vyplývá, jak a proč bylo rozhodnuto, tomu také odpovídá schopnost žalobce proti tomu obsáhle formulovat své odvolací námitky, tedy nejen rozsah odvolání, ale i odvolací důvody a odvolací návrh. Soud prvního stupně se s podstatnými argumenty žalobce navíc vypořádal, jak bude dále rozvedeno, žalobce pouze se závěry soudu prvního stupně nesouhlasí (polemizuje s nimi).

21. Zde je třeba připomenout, že podle § 157 odst. 2 o.s.ř. má být odůvodnění rozsudku „stručné a jasné,“ není správné vytvářet z odůvodnění obsáhlé literární dílo rozebírající nejen rozhodné okolnosti, ale i jednotlivé marginálie, jak žalobce při rozebírání jednotlivých výpovědí a při návrzích na doplnění dokazování požaduje. I tak soud prvního stupně o věci jednal skoro 30 hodin, přičemž rozsudek soudu prvního stupně má s ohledem na rozsah dokazování a uplatněné námitky 16 stran textu a odvolání žalobce dokonce dvojnásobek.

22. Nedůvodná je i námitka žalobce, že si soud prvního stupně neujasní předmět sporu. Předmět řízení, kdo, proti komu, čeho a proč se domáhá byl jasný od počátku. Předmětem sporu byla sice konkrétní pasáž článku žalované, v níž žalovaná popsala některé konkrétní události, že žalobce „zamknul kancl“ a pokusil se vložit její ruku mezi své nohy, nebo chtěl, aby „zamňoukala“, než schválí scénář, sahal jí i dalším opakovaně na pozadí a hrubě ji urazil u baru, nicméně tyto události nelze z více důvodů izolovat a vytrhnout z kontextu, jak se žalobce domáhá.

23. V tomto směru především není třeba procesně trvat na tom, aby před zahájením dokazování poškozený tvrdil zcela přesně, jak, kdy a kde se to které „sahání“ odehrálo a zda šlo o „plácnutí, hlazení, štípnutí“ apod. s tím, že jinak se dokazování vůbec neprovede, resp. soud bude řešit jen takto přesně vymezené incidenty (např. plácnutí) a nikoli jiné (např. hlazení). To je typický formalismus, ke kterému se soud prvního stupně zcela správně nenechal svést, byť je samozřejmě obecně žádoucí z hlediska hospodárnosti řízení (i z hlediska přípravy obrany), aby dokazování bylo zacílené na

konkrétní události.

24. Z hlediska právního posouzení pravdivosti sporných výroků (viz níže) lze ostatně tolerovat i určité nepřesnosti v popisu věci, pokud se dokazováním např. zjistí, že místo hlazení šlo o plácnutí na pozadí, že plácnutí nebylo pět, ale jen dvě, nebo že se ten který incident odehrál v jiný den, nebo v jiném místě (domě či místnosti), při jiné příležitosti, je-li zachována věcná souvislost. Totéž se běžně řeší v případech domácího násilí. Při větším množství incidentů a s delším časovým odstupem, což je podstatou problému i v této věci, ani nelze spravedlivě požadovat, aby si tyto marginálie poškozený přesně pamatoval, a je třeba zohlednit i faktor vytěsnění nepříjemných či dokonce traumatizujících zážitků. Postačí tedy obecnější popis, zařazení do nějakého období apod. Soud prvního stupně tedy provedl přípravu jednání podle názoru odvolacího soudu dostatečně, citlivě, aniž by jakkoli zkrátil žalobce v možnosti obrany. Žádné porušení „rovnosti zbraní“ zde odvolací soud nespátřuje.

25. Totéž platí pro širší dokazování i k dalším událostem, které se v redakci odehrály, což žalobce soudu prvního stupně vyčítá. Ani v tom nelze soudu prvního stupně podle názoru odvolacího soudu nic vytknout. Při incidentech tohoto typu, které žalovaná popsala ve svém článku (některé slovní útoky a neinvazivní tělesné kontakty), většinou nejsou k dispozici žádní přímí svědkové, kteří by vše soudu popsali, nebo jiné objektivní důkazy, stopy (např. poškození věcí či zdraví), z nichž se dá něco vyvodit. To však neznamená, že se nic nestalo, nebo že se incident nedá prokázat. Soud musí při stanovení rozsahu dokazování zvažovat, že tyto incidenty se obvykle odehrávají ve skrytu, za zavřenými dveřmi, takže z důkazního pohledu jde o problém „tmavé uličky,“ resp. „tvrzení proti tvrzení,“ kdy soud musí v rámci hodnocení všech dostupných důkazů vyhodnotit, co se vlastně stalo, popř. co se jistě nestalo (nebo se to stalo jinak) a co se prostě ani po provedeném dokazování stále „neví“ (lidově „bylo nebylo“, v právní teorii „non liquet“). V rámci toho se lze zaměřit i na nepřímé důkazy, např. na informace, které vyslechnutí svědci získali zprostředkovaně, ať už od poškozeného, nebo od někoho jiného, zejména když k přenosu takové informace došlo historicky, ještě v době, než vypukl spor a než zesílily důvody pro „dodatečnou tvorbu či úpravu informací.“ Je třeba rozlišit realitu a pouhé „drby.“ Relevantní může být skutečně i „vzorec chování,“ včetně popisu jiných incidentů podobného typu (přímých důkazů k něčemu jinému), následného chování apod. Soud prvního stupně tedy naopak uvedeným postupem při dokazování prokázal potřebnou profesní erudici.

26. Za nadbytečné nelze považovat ani dokazování k celkovým pracovním poměrům v redakci. Jinak je totiž třeba vnímat nevyžádané (vítané či nevítané, zdařilé či nezdařilé) pokusy o legraci nebo o sblížení mezi sobě rovnými kolegy v zaměstnání, popř. ze strany podřízeného k nadřízenému, a jinak ze strany nadřízeného k podřízenému, byť nic z toho nelze obecně zcela zakazovat a pasovat se tím do role arbitra jediné správné a čisté morálky. Takovou moralizující ambici ale neměl ani soud prvního stupně. Správně ovšem nepřehlédrl, že v daném případě nadřízený (žalobce) prokazatelně v redakci vystupoval dlouhodobě z pozice síly, takže běžně na podřízené při dokončování reportáží křičel, používal velmi ostré odsudky kvality jejich práce, včetně sprostých slov („píča,“ „sračka,“ „hovna“), ponižoval je, a současně rozhodoval o tom, kdo bude v redakci pracovat, jak se bude za práci platit, zda vůbec a v jaké podobě bude ta která reportáž vysílána apod., čímž si v rukou udržoval pomyslný „cukr i bič.“ V takovém případě nemůže být opodstatněná představa, že slabá či žádná reakce (zejména žen) na chování žalobce vycházela z toho, že všechny aktivity žalobce byly vítané nebo nepřekročily společenské

meze, ať už měly sexuální podtext, nebo neměly, jak žalobce tvrdí, když např. pohlazení po zádech a vlasech připouští, zatímco hlazení po zadku a po krku, na pažích nebo na prsou popírá. V uvedeném kontextu lze souhlasit se závěrem soudu prvního stupně, že žalobce své dominantní postavení ve skutečnosti nejen využíval (k přípravě kvalitních reportáží), jak tvrdí, ale i zneužíval k nepřijatelnému sexistickému chování, byť to popírá. Proto nelze přeceňovat ani ochotu dotčených osob se žalobcem i po popsáních incidentech dále spolupracovat, vídat se s ním, komunikovat, např. ochotu jet na služební cestu (ale pro jistotu i s někým dalším), nebo ho pozvat na křest CD, napsat normální zprávu, poslat fotku apod. Jak uvedl již soud prvního stupně, některé ženy v redakci vše snášely jen proto, aby si udržely práci.

27. Soud prvního stupně správně nepřehlédl ani to, že uvedená situace v redakci panovala a vyvíjela se roky a že případné pokusy postěžovat si na praktiky žalobce u nadřízených narazily na neochotu reálně se tím zabývat. Skutečnou reakcí bylo až ustavení vyšetřovací komise ČT v roce 2022, tedy cca po 13 letech, do nichž popisované události spadají, na základě oficiálního podnětu [jméno FO]. Zde odvolací soud zdůrazňuje, že ani svědek Šámal, jako nadřízený žalobce, zcela nevyloučil, že dřívější stížnosti na žalobce existovaly. Spíše totiž „mlžil,“ když na jednu stranu tvrdil, že žádné poznatky „neměl,“ ani z doslechu, nicméně na druhou stranu nevyloučil, že se na něj někdo obrátil. Důvod byl údajně ten, že „měl pod sebou 600 lidí“ a „pokud si někdo na něco stěžuje, tak by to měl podat písemně,“ což se dříve nestalo. Jinak hlavně opakovaně uváděl, že si „nevzpomíná“ nebo „nevybavuje.“ Soud prvního stupně tedy správně neuvěřil tomu, že žádné stížnosti na chování žalobce nebyly, pokud je ostatní svědci popisovali. Ve skutečnosti neměly jen potřebnou formální intenzitu, aby je někdo z nadřízených už musel začít řešit.

28. Soud prvního stupně také dostatečně odůvodnil, proč neprovedl jiné včas označené důkazy, takže nejde o problematiku opomenutých důkazů, jak je vymezována odbornou literaturou a zejména judikaturou Ústavního soudu. I judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále též jen „ESLP“) ostatně zastává názor, že ačkoliv čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod soudy zavazuje, aby svá rozhodnutí odůvodňovaly, nemůže být tento závazek chápán tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument či důkazní návrh. Zejména to platí, je-li odůvodnění rozhodnutí vystavěno uceleně a logicky na závěrech, které takové argumenty či návrhy vylučují, popř. je jinak činí bezpředmětnými (a tím je implicitně vypořádávají).

29. Klíčový je z pohledu odvolacího soudu zejména argument o nadbytečnosti dalšího dokazování, který odvolací soud převzal. Je-li rozhodná okolnost bez důvodných pochybností prokázána již provedenými důkazy, nemá smysl provádět další důkazy, neboť další dokazování by nepřineslo nové rozhodné skutkové zjištění a vedlo by pouze k neúčelnému prodloužení řízení. Snaha žalobce zahltit soud prvního stupně margináliemi a přemírou dalších důkazů je z obsahu spisu zřejmá. Soud prvního stupně se jen nepřesně vyjádřil v tom, proč považuje některé důkazy i za „nedůvodné.“ Není ale pochyb o tom, že mínil jejich irelevanci či nezpůsobilost. Soud navržený důkaz totiž neprovede také tehdy, pokud nemá relevantní souvislost s předmětem řízení, takže ani případné prokázání tvrzené skutečnosti by nemohlo ovlivnit právní posouzení uplatněného nároku, nebo tehdy, je-li zjevně nezpůsobilý ověřit či vyvrátit tvrzenou skutečnost.

30. Soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu, který byl pro rozhodnutí postačující (viz níže). Skutečnost, že neprovedl mnoho důkazů navržených žalobcem,

sama o sobě neznamena neúplné zjištění skutkového stavu. Podle § 120 odst. 1 o.s.ř. účastníci označují důkazy k prokázání svých tvrzení, soud však rozhoduje, které z označených důkazů provede a které nikoli, a to s ohledem na předmět řízení a průběžné výsledky dokazování. Není zde žádné (porušené) právo, aby soud provedl všechny žalobcem (obecně kýmkoli) navržené důkazy, nebo aby vyslechl stejný počet svědků navržených z té či oné strany, nebo aby vyslechl oba účastníky, jak žalobce požaduje. Dokazování je vedeno okruhem těch skutkových okolností, které jsou rozhodné pro právní posouzení věci a současně nejsou mezi stranami nesporné. Primární aktivita je na tom účastníku, kterého tíží procesní břemeno (tvrzení a důkazu), zde na žalované, která svá vyjádření v předmětném článku o tyto okolnosti opírá. Jediným přímým důkazem za popsanych okolností byla výpověď žalované a relevantní by měli být zejména jí navržení svědci, kteří měli relevantní okolnosti potvrdit.

31. Naopak výpověď žalobce, který tvrdí, že se nic z toho nestalo, nemůže z povahy věci potřebný přínos mít. Není také pravdou, že neprovedením výslechu žalobce mu bylo upřeno právo se k věci a k provedení dokazování vyjádřit. Výslech totiž slouží k dokazování (viz § 131 o.s.ř.) a nikoli k vyjadřování. Vyjadřování lze realizovat jednostranně, nejen osobně, ale i prostřednictvím zástupce, ústně i písemně, a žalobce k němu měl dostatek prostoru nejen před soudem prvního stupně, ale i v rámci odvolání, což v obou případech bezesbýtku využil. Ani zde tedy není žádná procesní vada, nedostatečnost dokazování, porušení rovnosti zbraní či nějaká známka podjatosti soudu prvního stupně.

32. Žalobcem navrhované další důkazy směřovaly převážně k tomu, aby doložily jiné, dílčí a pro žalobce příznivější pohledy na jeho osobu, pracovní schopnosti, nebo na jinak dobré vztahy v redakci. To platí např. pro petici na podporu žalobce, pro svědky, kteří popisované chování žalobce neviděli, nebo ho subjektivně hodnotili jako společensky přijatelné, nebo přijatelné alespoň ve specifickém uměleckém prostředí ČT. Takové důkazy však nemohou vyvrátit nosný závěr, že podstatná část osob z redakčního prostředí popsala vlastní nebo zprostředkovanou zkušenost s popsáním jednáním žalobce a že celkový skutkový obraz je vnitřně soudržný a nijak nevybočuje z toho, co následně žalovaná uvedla ve svém článku a co také sama vypověděla. Hodnocení toho, co se stalo, je pak věcí soudu.

33. Obecně je také běžné, že všichni zúčastnění neviděli nebo neslyšeli všechno a že i míru přijatelnosti některých manažerských a mezilidských aktivit, u kterých byli, hodnotí různí lidé v různých situacích různě. V takovém případě je ale potřebné se zaměřit primárně na ty, kteří podporují tvrzení uvedená v článku, kteří to viděli či slyšeli, někdy i z doslechu. Není na tom nic divného či zaujatého. Soud prvního stupně tedy nepochybil, pokud neřešil „všechno“ a nevyslechl „polovinu ČT“, nebo manželku žalobce a bývalého partnera žalované a další svědky. Nijak také nepochybil, když si udělal vlastní přímý obrázek o celé věci a nevycházel jen ze spisu policie, která „nic nezjistila“ a podezření z trestné činnosti žalobce odložila. Jednání popsané v článku ostatně na první pohled intenzitu nepřijatelného obvinění žalobce z trestné činnosti ani nemá.

34. Odvolací soud také nijak nezpochybňuje, že pořad Reportéři ČT byl úspěšný a oceňovaný a že to bylo i (možná zejména) zásluhou žalobce, že žalobce měl celou řadu obtížných povinností, že musel čelit kvůli investigativním reportážím různým tlakům, stresu, že své redaktory musel i různě hájit. Takové povolání si žalobce vybral. Nic z toho ale není způsobilé odůvodnit a ospravedlnit žalovanou popisované incidenty a zejména ospravedlnit zákaz o nich veřejně hovořit, jak se žalobce svou žalobou domáhá. Jinými

slovy, i ti nejlepší lidé ve svém oboru mohou mít své chyby, které se mohou stát předmětem veřejné debaty. Proto není potřebné dokazovat zásluhy žalobce.

35. Nedůvodná je i námitka, že soud prvního stupně neměl vycházet ze zprávy komise ČT. Tato zpráva předně nebyla jediným ani rozhodujícím důkazem, nýbrž jedním z podkladů, který zapadal do výsledků výslechu svědků a dalších listin provedených přímo soudem prvního stupně (viz též § 125 o.s.ř.). Jestliže komise vyslechla větší počet osob z relevantního pracovního prostředí a její závěry následně v řízení vysvětlovala členka komise, mohl soud prvního stupně zprávu hodnotit jako podpůrný listinný důkaz. Není rozhodné, že komise nemohla vést a nevedla trestní ani civilní soudní „dokazování,“ ani že pracovala s anonymizací osob, takže žalobce nemohl klást otázky apod. Právě proto soud prvního stupně nepřevzal její závěry mechanicky, ale konfrontoval je s dalšími přímo provedenými důkazy a sám vyslechl i svědkyni [\[Anonymizováno\]](#).

36. Odvolací soud současně nepřehlíží, že závěry komise nebyly jednostranné. Část vyslechnutých osob žádné nevhodné chování žalobce nezaznamenala nebo je nevnímala negativně. Tato okolnost však nevyvrací výpovědi osob, které vlastní negativní zkušenost popsaly, ani výpovědi osob, jimž se poškozené osoby svěřovaly (viz výše). U jednání založeného na vztahu nadřízenosti a podřízenosti, na selektivním zacházení s určitými osobami a na sexuálně zabarveném překračování hranic je běžné, že je nevnímají všichni zaměstnanci stejně, že se neděje vůči všem osobám (atraktivita různých osob i jejich schopnost vzdorovat takovým postupům je různá, cíle zájmu se mohou v čase obměňovat apod.) a že část pracovního kolektivu jej může považovat za „styl řízení“ nebo za součást specifického televizního prostředí. Právně významné je, zda se takové jednání skutečně odehrálo vůči žalované nebo v jejím bezprostředním pracovním okolí, nikoli zda je vnímali všichni členové redakce.

37. Nejen z hlediska vedení řízení ale ani z hlediska zjišťování skutkového stavu nelze přisvědčit ani námitce, že soud prvního stupně nepřipustně nadhodnotil zprostředkovaná svědectví. V občanském soudním řízení nejsou nepřímé důkazy nepoužitelné. Jejich význam závisí na tom, zda do sebe zapadají, zda nejsou vnitřně rozporné, zda se vzájemně podporují a zda se pojí s dalšími přímými poznatky. Soud nemusí mít k dispozici přímého svědka každého jednotlivého incidentu, pokud celkový řetězec důkazů umožňuje učinit skutkový závěr s mírou praktické jistoty vyžadovanou v civilním řízení.

38. Tento závěr je zvláště významný u událostí sexuálně zabarveného obtěžování, ponižování či překračování osobních hranic na pracovišti (stejně jako v domácnosti), jak shora uvedeno. Takové jednání se zpravidla neodehrává před celým kolektivem ani za okolností, při nichž by si poškozená osoba mohla snadno zajistit přímý důkaz. Právě proto je třeba podle § 132 o.s.ř. hodnotit i následné sdělení poškozené osoby dalším osobám, shodu v popisu způsobu jednání, opakování podobných vzorců chování, pracovní hierarchii, motivaci jednotlivých osob vypovídat a to, zda popis událostí zapadá do dalších prokázaných okolností, jak shora uvedeno. Jiný přístup by fakticky vedl k tomu, že by ochrana před jednáním odehrávajícím se bez přímých svědků byla iluzorní.

39. Z hlediska skutkových zjištění se proto odvolací soud ztotožňuje se soudem prvního stupně v tom, že žalovaná prokázala pravdivý základ tvrzení o „mňoukání“, o sahání na pozadí i o hrubé urážce „kýbl hoven“, aniž by bylo potřeba dokazování podle § 213 o.s.ř. opakovat nebo jakkoli doplňovat. Odvolací soud přitom nečiní závěr, že každý jednotlivý svědek potvrdil všechny části sporného výroku. Takové potvrzení by ani nebylo reálné.

Podstatné je, že jednotlivé důkazy potvrzují různé části téhož vzorce chování. Některé důkazy potvrzují mňoukání, jiné doteky, jiné sahání na pozadí, jiné hrubé urážky a jiné celkovou atmosféru a způsob řízení redakce. Vzájemné působení těchto důkazů je významnější než izolované hodnocení každé části samostatně, přičemž všechno potvrzuje výpověď žalované.

40. Snaha žalobce podsunout soudu závěr, že vyslechnutí svědci jsou účastníky nějakého tajemného spiknutí za odstranění žalobce z ČT, nemá žádnou potřebnou oporu. Uvedení svědci vypovídali po příslušném poučení o trestních následcích křivé výpovědi, jejich výpovědi se podporují, aniž by byla patrná příprava či ladění společného postupu, jak uzavřel i soud prvního stupně na základě přímého pozorování. Stejný závěr ostatně měla i členka komise ČT, svědkyně Mittnerová. Sám žalobce také ve svých podáních představil několik možných verzí, proč všichni vyslechnutí svědci „lžou,“ hovořil např. o prosté „animozitě“ vůči žalobci, jindy o „kampani,“ nebo o blíže neurčeném „politickém zadání,“ v němž měl figurovat i tehdy nový ředitel ČT [Anonymizováno] a další, s cílem se žalobce (a dalších osob) v ČT zbavit. Jakkoli nic konkrétního nezaznělo, nelze přehlédnout, že žalobce odešel z ČT po dohodě a že jiné zájmové osoby, které měly být nuceny k odchodu (např. redaktor [Anonymizováno]), nebyly obviněny z podobného chování jako žalobce. Není zde tedy žádného důvodu, proč by si všichni svědci měli vymýšlet na žalobce právě tyto nepravdivé pomluvy. I proto nepovažoval odvolací soud za potřebné nově vyslechnout radního ČT Matochu, popř. číst jeho vyjádření na Facebooku o tom, kdo všechno už z ČT odešel nebo byl odejit, jak žalobce v odvolání navrhoval. I kdyby nějaké takové „zadání“ na obměnu redaktorů a vedení ČT vskutku existovalo, nespátřuje odvolací soud s touto věcí žádnou souvislost. Je třeba se držet rozhodných okolností.

41. Nejen výpověď [jméno FO] potvrzuje, že situace s požadavkem, aby žalovaná „zamňoukala,“ se skutečně odehrála. Ani okolnost, že v dané situaci mohla být použita vzájemná oslovení typu „brouku“ a „kotě“, nečiní věc bezvýznamnou, čistě legrační a ze strany žalované zneužitou, jak žalobce tvrdí. Vztah žalobce a žalované nebyl rovnocenný soukromý vztah, nýbrž vztah nadřízeného a podřízené při schvalování práce, což se žalobce snaží bagatelizovat. To, co může v izolované soukromé komunikaci mezi partnery působit jako žert, škádlení či svádění, může mít v pracovním vztahu nadřízenosti a podřízenosti jiný význam, což mezi žalobcem a žalovanou i podle názoru odvolacího soudu mělo. Žalobce na to pouze nemá žádný sebekritický náhled. Ve skutečnosti šlo o gesto moci, průběžně v redakci živené (viz výše), o společensky nepřijatelnou podmínku, aby se „něco stalo,“ aby žalobce „k něčemu svolil“ - že to žalovaná „pomůže dokončit reportáž“ ([jméno FO]), aby na ní „byl hodnej ve střížně“ (videozáznam se žalovanou), aby směla „otevřít okno“ a slézt ze stolu ([jméno FO]), aby jí „schválil scénář“ (žalovaná ve výpovědi a v článku) nebo pro cokoli jiného ([jméno FO], [jméno FO], [jméno FO]). Okolnost, zda jde současně o tzv. clickbait, o snahu žalované přitáhnout k předmětnému článku pozornost, je nevýznamná, proto nebylo třeba k tomu vést další dokazování.

42. Dále bylo prokázáno, že žalobce užíval v pracovním prostředí sexualizované poznámky o tom, kdo by si měl „zašukat“ ([jméno FO], [jméno FO]), nebo kde se dobře „šuká“ (na střížně) atd. Některé ženy popisovaly jeho nevyžádané a nevítané doteky na zadku, na krku, na pažích či na prsou a že se v redakci i hovořilo o jeho plácání žen přes zadek nebo o jiných dotecích, takže žalovaná rozhodně nebyla v tomto směru izolovanou osobou s osamoceným tvrzením. Výpovědi žalované, [jméno FO], [jméno FO], [jméno FO], [jméno FO] a konečně i [Anonymizováno] (ve spojení se shora uvedenou

zprávou ČT) ve svém souhrnu vytvářejí přesvědčivý obraz toho, že pracovní prostředí pod vedením žalobce bylo pro část podřízených osob, zejména žen, spojeno s nevhodnými sexuálními poznámkami a dotyky žalobce. Nevhodné chování žalobce na střížně i jinde ostatně popsali i muži, šlo nejen o řvaní a nadávání ([jméno FO]), ale i o explicitní narážky se sexuálním podtextem s volbou výrazů „jak v hokejové šatně“ ([jméno FO]). Okolnost, zda popis žalované „sahání na prdel, normálka“ představuje současně snahu přitáhnout k článku pozornost, je nevýznamná.

43. Nic na tom nemění ani snaha žalobce v odvolání pitvat detaily jednotlivých výpovědí, např. zda k „sahání na prdel“ mělo podle žalované dojít 2x, 3x nebo 10x a kdy přesně. Postačuje závěr, že ke konkrétní scéně došlo a nebylo to jednou, nebo při nějaké specifické, jinak vysvětlitelné příležitosti. Nelze přehlédnout, že žalovaná se vyjádřila ve svém článku k celkové zkušenosti z redakce (od roku 2009) s tím, že později podle její výpovědi aktivity žalobce jejím směrem utichly, když do redakce nastoupila [jméno FO] , kterou považovala za nový cíl.

44. S tím souvisí i hrubá urážka žalované, že není žádná „hvězda,“ ač obdržela novinářskou cenu, ale že je jenom „kýbl hoven.“ Odvolací soud sdílí argumentaci soudu prvního stupně, že svůj stesk nad takovým odsudkem vyjádřila žalovaná před svědkyní [jméno FO] již tehdy a že zde opět není důvod žalované a uvedené svědkyni nevěřit, zejména pokud uvedený slovník „jak z hokejové šatny“ žalobce užíval běžně. Na tom se shodlo více svědků i zpráva komise ČT a je to obsahem i žalovaným předložených zpráv (že dá někomu „čočku,“ že někdo píše „píčoviny,“ „příběh jedné velké novinářské impotence,“ „kraviny“ apod.). Byly prokázány velmi ostré odsudky kvality práce, včetně velmi hrubých výrazů, že reportáž je „sračka“, nebo jsou to „hovna.“ Pokud podle svědků o žalované a o jiných osobách při jiných příležitostech žalobce řekl, že je „píča,“ nebo „kráva,“ lze snadno uvěřit tomu, že ve své prchlivosti řekl i „kýbl hoven,“ byť už se k tomu nyní nezná. Bytelnější důkaz lze jen těžko spravedlivě požadovat. Z hlediska pravdivosti podstaty tohoto výroku není podle názoru odvolacího soudu ani podstatné, zda se odehrál přímo u baru, bezprostředně po udílení cen, jak žalovaná uvedla, nebo někde jinde (u stolu), později, a žalovaná to jen popletla, a jestli přímo u toho byla paní [jméno FO] , nebo ne. Podstatné je, že k takové urážce (a podobným) došlo, a že žalovaná tak ve svém článku nelhala. Kdyby si výrok žalovaná vymyslela, jak žalobce tvrdí, mohla si přeci snadno vymyslet úplně jiný výrok, ještě mnohem údernější, nebo více takových výroků, což neudělala. Nelze pominout, že oběť takového hrubého komentáře si konkrétní formulaci pamatuje lépe než autor a je pro ni podstatnější použitý obrat (jako nadávání „do píče“, jak uvedl svědek [jméno FO]), než místo a čas, kde k tomu došlo, pokud to nebylo veřejné, přede všemi. Proto není třeba pitvat, kde se ceny v roce 2012 udílely, jestli na Smíchově, nebo v Rock Café, jak žalobce v odvolání namítá, jaký je tam bar, jestli tam byly kamery, jestli tam byl žalobce, a zda si na to vzpomene i svědkyně [jméno FO] , kterou soud prvního stupně nevyslechl. To jsou ve skutečnosti marginálie.

45. Jediné, v čem se odvolací soud se soudem prvního stupně neztotožnil, je závěr, že tvrzení žalované o tom, že žalobce večer v redakci (historicky, cca v roce 2009) zamkl kancelář a pokusil vložit ruku žalované mezi své nohy, zůstalo neprokázané.

46. Je pravda, že tato konkrétní událost nebyla potvrzena přímým svědkem, ani se o tom tehdy žalovaná nikomu nezmínila a neexistují ani jiné stopy. To však vzhledem k povaze takové události není překvapivé ani rozhodující a odvolací soud tomu na rozdíl od soudu prvního stupně nepřikládal takovou váhu. S tím se ženy obvykle nikomu nesvěřují, pokud

se vlastně „nic (vážného) nestalo,“ spíše se snaží nepříjemný zážitek vytěsnit, nerozmazávat. To však neznamená, že se nestal, nebo že se o něm už nikdy nesmí mluvit či psát, že si to vlastně měla žalovaná pořádně rozmyslet tehdy, jak se žalobce domáhá.

47. Žalovaná i o této události vypovídala věrohodně, to uvedl i soud prvního stupně z přímého pozorování, což podle názoru odvolacího soudu stačí. Nebylo proto potřebné její výsledky opakovat. Pokud výpověď žalované zapadá i do ostatních prokázaných okolností věci, odpovídá vzorci chování žalobce, není žádný důvod popsané skutkové verzi nevěřit. Bylo totiž zjištěno, že žalobce různé návrhy na „šukání“ kolegyním činil, do osobní zóny kolegyň nevyžádanými dotyky pronikal, není tedy nic divného, pokud se snažil podpořit zamýšlený sexuální kontakt na pracovišti i takto. Nijak výjimečné není ani tvrzené předchozí uzamčení kanceláře. To samo o sobě v podobné situaci představuje obvyklý úkon (ať už jako nátlak, nebo jako ochrana proti možným příchozím, popř. i jako ochrana k tomu svolných přítomných), proto může jít i o neverbální signál, co asi zamykající zamýšlí. Opět také platí, že si žalovaná mohla vymyslet i mnohem peprnější historku, což neučinila. Zjištěnému vzorci chování žalobce ostatně odpovídá popis události ze strany žalované i dále. Pokud se svým nápadem nepochodil, nijak to neprožíval a dál (směrem k násilí či vydírání) už nešel a stáhl se (odemkl a odešel), takže se nic „skutečně vážného“ nestalo. Opět už není třeba dále pitvat, zda, kdy a u které kolegyně případně žalobce na pracovišti uspěl a zda je ochotna to doznat, pokud takové drby o některých v redakci kolovaly (že se o poměr nebo o styk snažil, nebo ho i měl).

48. Celkově považuje odvolací soud za klíčovou srovnávací věrohodnost obou skutkových verzí. Verze žalobce převážně nestojí na dílčím vysvětlení jednotlivých situací, ale z podstatné části na kategorickém popření, že by se popsaný typ jednání odehrál („všichni lžou“). Tato verze však byla vyvrácena (viz výše). Jestliže se tedy žalobcovo paušální popření ukázalo jako nevěrohodné v dalších částech, není důvod mu přikládat rozhodující váhu právě u té části, která se z povahy věci odehrála zcela bez přítomnosti a bez vědomí dalších osob. Výpověď žalované naopak nepůsobí jako účelově izolované tvrzení vytvořené pro soudní řízení, natož za účelem odstranění žalobce z ČT, nebo jako jiná msta. Nejde o nahrazení důkazu pouhou vírou v subjektivní tvrzení žalované, nýbrž o závěr založený na celkovém hodnocení důkazního řetězce, na vnitřní soudržnosti popisu událostí a na vyvrácení opačné skutkové verze žalobce. To pro právní posouzení věci stačí.

49. Podle § 81 odst. 1 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Podle § 81 odst. 2 občanského zákoníku ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví, vážnost, čest, soukromí a projevy osobní povahy. Podle § 82 odst. 1 občanského zákoníku má člověk, jehož osobnost byla dotčena, právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek. Podle § 2956 občanského zákoníku vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil. Podle § 2957 občanského zákoníku se způsob a výše přiměřeného zadostiučinění určí tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné.

50. Podle čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod má každý právo na zachování lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a ochranu jména. Podle čl. 17 odst. 1 a 2 Listiny je svoboda projevu a právo na informace zaručeno a každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace. Podle čl. 17 odst. 4 Listiny lze

svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytné mimo jiné pro ochranu práv a svobod druhých.

51. V právní teorii i praxi je standardně dovozováno, že pro vznik deliktních nároků z ochrany osobnosti musejí být dány (kumulativně) obecné hmotněprávní předpoklady, tedy existence neoprávněného, resp. protiprávního zásahu do absolutního osobnostního práva, existence účinků způsobilých dotknout se osobnosti člověka, tj. osobnost člověka ohrozit či ji porušit, a existence příčinné souvislosti mezi uvedeným zásahem a vznikem účinků způsobilých dotknout se osobnosti člověka. Zatímco pro vznik osobnostně právních nároků (zdržovacího či odstraňovacího) není zavinění rušitele či ohrožitele vyžadováno ani se nepředpokládá (nepresumuje), u nároku na náhradu (odčinění) majetkové či nemajetkové újmy v důsledku zásahu do absolutního osobnostního práva (zadostiučiněním – omluvou, popř. v penězích) je vyžadována (navíc) ještě existence zavinění na straně původce závadného jednání, které se v nedbalostní formě presumuje.

52. Podle ustálené judikatury může k neoprávněnému zásahu do osobnosti dojít jak nepravdivým skutkovým tvrzením difamačního charakteru, tak nepřípustným hodnotícím soudem. Skutkové tvrzení se opírá o objektivně existující realitu, kterou lze dokazovat; hodnotící soud pravdivostně ověřit nelze, musí však mít dostatečný skutkový základ a nesmí být samoučelným osobním útokem. Tento rozdíl vyplývá například z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2007, sp. zn. 30 Cdo 1174/2007, uveřejněného pod č. 29/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a navazující judikatury Nejvyššího soudu, jak správně uvedl soud prvního stupně. Rozlišují se i výroky hybridní, které mají smíšenou povahu.

53. Rozhodnutí soudu, kterým se za účelem dosažení ochrany osobnosti jednoho ukládá druhému povinnost výroky odstranit, nebo se jich zdržet, popř. se i vhodnou formou omluvit za určitý projev dotýkající se osobnostních práv, nebo dokonce nahradit škodu či nemateriální újmu, která v důsledku tohoto projevu vznikla, představuje zásah do svobody projevu. Vystává proto otázka, kterému z těchto dvou ústavně zaručených práv je třeba dát v konkrétním případě přednost.

54. Ústavní soud ve své rozhodovací činnosti opakovaně vymezil obecná východiska pro řešení střetu ochrany osobnosti a svobody projevu (srov. např. nález sp. zn. II. ÚS 2051/14, ale i pozdější nález sp. zn. I. ÚS 4022/17 a další). Zohledněny musí být zejména 1. povaha výroku (zda jde o skutkové tvrzení nebo hodnotící soud), 2. obsah výroku (například zda jde o projev „politický“ či „komerční“), 3. forma výroku (zejména nakolik je předmětný výrok expresivní, či dokonce vulgární), 4. postavení kritizované osoby (například zda jde o osobu veřejně činnou, či dokonce o osobu aktivní v politickém životě, případně o osobu veřejně známou), 5. zda se výrok (kritika) dotýká soukromé či veřejné sféry kritizované osoby, 6. chování kritizované osoby (například zda kritiku sama „vyprovokovala“ či jak se ke kritice postavila), 7. kdo výrok pronáší (například zda se jedná o novináře, běžného občana, politika apod.) a konečně 8. kdy tak učiní (například jaké měl či mohl mít jeho autor v daný okamžik k dispozici konkrétní údaje, z nichž vycházel, a v jaké situaci tak učinil). Každý z těchto faktorů hraje jistou roli při hledání spravedlivé rovnováhy mezi základními právy stojícími v kolizi. Jejich relativní váha závisí vždy na jedinečných okolnostech každého případu. Tento výčet relevantních faktorů navíc není taxativní. V úvahu musí být vždy vzat celkový kontext věci a ve specifických případech mohou být významné i okolnosti, jež nelze do žádné z právě uvedených kategorií zařadit. Ústavní soud současně opakovaně připomíná, že svoboda projevu chrání i projevy konfliktní, šokující, zraňující, expresivní nebo jednostranné, pokud nejsou

samoúčelným útokem bez věcného základu.

55. Pro posuzovanou věc je významná zejména okolnost, že výroky žalované o žalobci mají charakter skutkového tvrzení, za hybridní či hodnotící lze považovat pouze výrok „normálka“ (ve smyslu, že dotyky byly běžné, opakované). Zásadní je pak závěr, že jde o výroky pravdivé, jak shora uvedeno, a že pravdivými výroky lze do osobnostních práv neoprávněně zasáhnout jen ve velmi specifických případech; jinak jsou pravdivé výroky silně chráněny právě právem na svobodu projevu.

56. Inkriminované výroky byly součástí novinářského článku, byť v něm žalovaná popisovala i osobní zážitky. S výjimkou expresivního výrazu „prdel,“ který není v dané situaci nijak nepřiměřený, šlo o citace výrazů samotného žalobce („mňoukání“ i „kýbl hoven“), jinak o výrazy věcné, neutrální. Žalobce zde dále není jen soukromou osobou, o níž by žalovaná zveřejnila svá tvrzení bez veřejného kontextu. Byl dlouholetým veřejně známým novinářem, šéfredaktorem pořadu Reportéři ČT a vedoucím pracovníkem veřejnoprávní instituce financované z veřejných prostředků. Kritika se netýkala jeho intimního soukromého života odděleného od veřejného působení, ale způsobu výkonu vedoucí funkce, pracovních poměrů v redakci a nakládání s podřízenými osobami, zejména se ženami. To je téma veřejného zájmu nejen ve vztahu k ČT, ale i ve vztahu k debatě o nastavení společenských mantinelů přijatelného a nepřijatelného chování. Nejde tedy o výjimečné bezúčelné hanobení hrubými urážkami, nebo o zveřejňování zbytečných intimností osobního života, do kterých vlastně „nikomu nic není,“ kdy i pravdivé údaje nemusí požívat soudní ochrany svobody projevu.

57. Dále je třeba vypořádat argument, zda případná nepřesnost v popisu události musí vést k protiprávnosti celého výroku. Judikatura ke svobodě projevu připouští, že při informování o věci veřejného zájmu mohou být tolerovány i určité drobné skutkové nepřesnosti, pokud nemění podstatu sdělení a pokud autor postupoval na dostatečném skutkovém základě. V opačném případě by byla veřejná debata paralyzována požadavkem absolutní přesnosti v každém detailu, což nelze považovat za realistické. Proto odvolací soud např. nijak podrobněji neřešil námitku, že výrok o „kýblu hoven“ nemohl zaznít u baru při předávání cen (viz výše).

58. Sporný článek také nebyl koncipován jako trestní oznámení ani jako vlastní závěr žalované o trestní odpovědnosti žalobce. Šlo o publicistický a osobní popis pracovních podmínek v redakci, jehož smyslem bylo upozornit mimo jiné na problematiku zacházení s podřízenými osobami, na bossing a na nepřijatelné sexistické projevy žalobce v prostředí veřejnoprávního média. Proto není rozhodné, že policie neshledala podezření ze spáchání trestného činu či přestupku a věc odložila. Není tu potřeba předchozího odsouzení (rozpor s presumpcí nevinou). Civilní soud zde neposuzuje (nepřípustně) trestní odpovědnost žalobce, a to ani předběžně. Stejně tak není rozhodující, že interní závěry nebo procesy České televize nevedly ke konkrétnímu pracovněprávnímu postihu žalobce. Z absence takového postihu nelze dovodit nepravdivost tvrzení žalované. Civilní soud je oprávněn hodnotit provedené důkazy samostatně a není vázán tím, zda někdo jiný vyvodil, či nevyvodil odpovědnost v jiném právním režimu.

59. Žalobce dále poukazoval na to, že článek a navazující medializace celé věci měly závažný dopad na jeho profesní a osobní sféru, což soud prvního stupně v podstatě neřešil, stejně jako příčinnou souvislost. Odvolací soud nepodceňuje intenzitu takového dopadu, nicméně následek i příčinnou souvislost a případné zavinění má smysl zkoumat

až v okamžiku, kdy došlo k neoprávněnému zásahu, což v daném případě chybí. Závažnost následku sama o sobě nečiní zásah neoprávněným. Jinými slovy, ochrana osobnosti není prostředkem k odstranění nepříznivých důsledků pravdivé nebo dostatečně podložené kritiky, byť je založena převážně na událostech historických (kolem roku 2009 a následujících). Společensky nepřijatelný způsob konkrétního jednání žalobce s podřízenými (nebo některými z nich) může být předmětem legitimní veřejné debaty i později, žalobce tak musí strpět i nepříznivé dopady pravdivého zveřejnění takových informací, i kdyby jinak vedl jen příkladný osobní i pracovní život, byl obecně respektovanou osobností a jinak oblíbeným vedoucím pracovníkem, jak dokládal. To se ostatně týká i jiných profesí (např. lékařů, politiků, umělců, duchovních i soudců), jak občas rezonuje ve veřejném prostoru. Odvolací soud tak považuje za potřebné zdůraznit, že potvrzení rozsudku soudu prvního stupně nestojí na bagatelizaci zásahu do osobnosti žalobce. Tvzení o sexuálně zabarveném obtěžování, ponižování a hrubých urážkách jsou objektivně způsobila zasáhnout do cti, vážnosti a profesní pověsti. Rozhodující však je, že žalovaná prokázala pravdivý základ sporného sdělení a zveřejnila jej v rámci debaty o věci veřejného zájmu, nikoli samoučelně, jen v touze žalobci škodit. Za těchto okolností nelze žalované uložit odstranění článku, jakoukoli omluvu, natož povinnost zaplatit žalobci peněžité zadostiučinění.

60. Odvolací soud nepřebírá jen právní úvahu soudu prvního stupně založenou na aplikaci § 8 občanského zákoníku, podle kterého zjevné zneužití práva nepoživá právní ochrany. V posuzované věci není totiž třeba rozhodovat na základě úvahy, že by se žalobce domáhal ochrany osobnosti v rozporu s dobrými mravy nebo zneužívajícím způsobem. Nosný důvod zamítnutí žaloby je i v části „zamknutého kanclu“ jiný, pokud i toto sporné tvrzení žalované má podle názoru odvolacího soudu pravdivý skutkový základ a jeho zveřejnění bylo v kontextu věci chráněným výkonem svobody projevu.

61. Pokud jde o náklady řízení, měla žalovaná před soudem prvního stupně plný úspěch, a i stát má podle výsledku řízení právo na náhradu nákladů řízení vynaložených na svědečné. Žalobce v odvolání neuplatnil žádné konkrétní námitky proti výši těchto nákladů, proto není třeba opakovat, co soud prvního stupně zcela správně spočítal a s odkazem na relevantní právní úpravu vyčerpávajícím způsobem uvedl k otázce náhrady nákladů řízení, včetně rozlišení úkonů advokáta před a po 1.1.2025.

62. Odvolací soud proto rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. jako ve všech výrocích věcně správný potvrdil.

63. O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1, § 151 odst. 1 o.s.ř. Žalovaná byla v odvolacím řízení plně úspěšná, a má proto i v této části řízení právo na plnou náhradu účelně vynaložených nákladů.

64. Tyto náklady tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby po 5 100 Kč, tedy za vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání, podle § 6 odst. 1, § 7 bodu 5 a § 9a odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném v době rozhodování, dále dva režijní paušály po 450 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem 11 100 Kč. Protože zástupce žalované je plátcem daně z přidané hodnoty, náleží k této částce DPH ve výši 21 %, tedy 2 331 Kč. Celkem tak náklady odvolacího řízení činí 13 431 Kč. Lhůta k plnění a platební místo byly určeny podle § 160 odst. 1 o.s.ř. a § 149 odst. 1 o.s.ř., žádný důvod k omezení či odepření práva na náhradu nákladů řízení odvolací soud neshledal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné, jestliže závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání je možno podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozsudku, k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Okresního soudu v Kolíně.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím splněna dobrovolně, může se oprávněná osoba domáhat výkonu rozhodnutí (exekuce).

Praha 7. května 2026

Mgr. Roman Fremr
předseda senátu